

κράτει εἰς τινὰς ἐπαρχίας, ἥτις ἠνάγκαζε πάντας νὰ θεωρῶσι τὸν ἐν μηνὶ Μαίῳ τελούμενον γάμον ὡς ἀπαίσιον, ἐξ οὗ καὶ τὸ δημῶδες καὶ λίαν εὐχρηστον «Γάμος τοῦ Μαΐου, γάμος θανατηφόρος». Κατ' ἐκεῖνον τὸν μῆνα ὁ Ῥωμύλος καθιέρωσε τὴν ἐορτὴν τῶν «μειλιχίων Lemou-ria», ἐορτὴν πρὸς ἐξίλασμον δαιμόνων, νομίζων ὅτι οὕτω πως πράττων θέλει ἀπαλλαγῇ τῆς λυπηρᾶς σκιᾶς τοῦ δολοφονηθέντος ἀδελφοῦ αὐτοῦ.

Ὁ Ὀβίδιος λέγει, ἐν τοῖς ἱστορικοῖς αὐτοῦ ἀπομνημονεύμασιν ὅτι αἱ παρθέναι καὶ αἱ χῆραι ὀφείλουσι νὰ προφυλάσσωνται, ἀπέχουσαι ἀπὸ τοῦ ν' ἄπτωσι κατὰ τὸν Μαῖον λαμπάδας τοῦ ὕμεναίου, καθ' ὅτι αὗται ἐντὸς βραχυτάτου χρόνου θὰ μετεβάλλοντο εἰς πενθίμους δάδας.

Δημοτελεῖς δεήσεις ὑπὲρ εὐφορίας. Αἱ δημοτελεῖς αὗται δεήσεις ἐλάμβανον χώραν τρεῖς ἡμέρας πρὸ τῆς Ἀναλήψεως, ἐζήτουν δὲ δι' αὐτῶν παρὰ τοῦ Ὑψίστου τὴν προστασίαν τῶν ἀγαθῶν τῆς γῆς καὶ τὴν ἀπομάκρυνσιν τῶν λοιμῶν καὶ δυστυχιῶν. Ἀποδίδουσι δὲ τὴν καθιέρωσιν ταύτην τῷ Ἀγίῳ Mamert ἐπισκόπῳ Βιέννης, διαμένοντι ἐν Dauphiné.

Κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ τελευταίου ἡμίσεος τοῦ V αἰῶνος, ὁ ἱεράρχης οὗτος προέτρεπε τοὺς ὑπὸ τὴν δικαιοδοσίαν του πιστοὺς νὰ προσεύχωνται ἐν λιτανείαις μετανοοῦντες ἐπὶ τρεῖς ὁλοκλήρους ἡμέρας, ἵνα ἀπολαύωσιν ἐπὶ τέλους τῆς παύσεως τῶν σεισμῶν, τῶν πυρκαϊῶν καὶ τῆς καταστροφῆς τῶν ἀγρίων ζώων, ὅφ' ὧν ὁλόκληρος ὁ λαὸς ἐμαστίζετο.

ΤΟ ΑΥΣΤΡΙΑΚΟΝ ΙΠΠΙΚΟΝ

Τὸ αὐστριακὸν ἱππικὸν ἐν εἰρήνῃ εὐρίσκόμενον ἀριθμῇ 41 συντάγματα, ὃ ἐστὶ 42,272 ἵππεῖς καὶ 1782 ἄξιωματικούς.

Ἐκαστον σύνταγμα περιλαμβάνει ἐξ ἴλας.

Τὸ δὲ σύνθημα ἐνεργητικὸν τῶν 246 ἰλῶν, πολλάκις δύναται ν' ἀνέλθῃ μέχρι τῶν 426, ἀλλ' ἐν καιρῷ πολέμου. Τὰ 41 συντάγματα διαιροῦνται εἰς 20 ἐνωμοτίας, αἵτινες καὶ αὗται ὑποδιαιροῦνται εἰς τὰς ἐξῆς τρεῖς τάξεις: ἥτοι εἰς 40 συντάγματα δραγόνων, 16 οὐσσάρων καὶ 11 οὐλάνων ἢ λογχοφόρων ἵππεων.

Ἀναμφηρῶς οἱ Οὐγγροὶ διακρίνονται μεταξὺ τῶν διαφόρων λαῶν τῆς Αὐστριακῆς Αὐτοκρατορίας, ὡς ἐκ τοῦ μεγίστου ἔρωτος αὐτῶν καὶ τῶν σπανίων φυσικῶν διαθέσεων ἃς ἔχουσι διὰ τε τὴν τέχνην τῶν ὄπλων, ἰδίως δὲ τῇ ἱππικῇ ὑπηρεσίᾳ. Τὰ συντάγματα τῶν οὐσσάρων σύγκεινται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀπὸ ἐκλεκτοῦς ἀνδρας, οὓς ἡ Ἀνωτέρα Ὑγειονομικὴ Ἐπιτροπὴ μετὰ προηγουμένην αὐστηράν ἐξέτασιν κατατάσσει εἰς τὰ διάφορα συντάγματα.

Ἡ ἰδίως λεγομένη στρατιωτικὴ ἀγωγή τῶν νεοσυλλέκτων ἀπαιτεῖ δύο τοῦλάχιστον ἔτη, μεθ' ἃ μεταχειρίζονται αὐτοὺς εἰς γύμνασιν τῶν ἵππων.

Αἱ πολυποίκιλοι γυμναστικαὶ ἀσκήσεις λαμβάνουσι χώ-

ραν τακτικὰ εἰς προσεπαύεσθαι τῶν καθημερινῶν ὑποχρεωτικῶν στρατιωτικῶν ἀσκήσεων.

Αἱ δὲ λεπτομερεῖς ὁδηγαί πρὸς ἀνατροφὴν τῶν ἵππων καὶ ἐκπαίδευσιν τῶν αὐστριακῶν ἱππέων κάλλιστα ἀναπτύσσονται καὶ μετ' ἰδιαιτέρας χάριτος ἐν τῷ Ἐπισήμῳ Ἐγχειριδίῳ τὸ ἐσχάτως ἐκδοθέντι ἐν Βιέννῃ. Τοῦ ἀξιολόγου τούτου βιβλίου τὴν ἀνάγνωσιν μετὰ θάρρους συνιστῶμεν εἰς τοὺς ἀξιωματικούς τοῦ Ἑλληνικοῦ Στρατοῦ καὶ τοὺς λάτρεις τῆς ἱππασίας.

A. I. Γ.

ΕΚΘΕΣΙΣ ΑΝΘΕΩΝ

Κατὰ τὰ προηγγελμένα, τῇ 6 φθίνοντος Μαΐου ἤρξατο καὶ τῇ 8 ἔληξεν ἡ ὑπὸ τοῦ καλλιτεχνικοῦ τμήματος τοῦ Παρνασσοῦ διοργανωθείσα ἐκθεσις ἀνθέων καὶ φυτῶν ἐν τῷ περιλισσίῳ κήπῳ Παραδείσῳ.

Ἐκτὸς τῶν ἐν τῇ πλατεῖᾳ τοῦ θεάτρου ὑπαίθρως ἐκτεθειμένων φυτῶν καὶ ἀνθέων, ἡ ἐν τῷ κήπῳ ἰσόγειος αἶθουσα, διακοσμηθεῖσα καταλλήλως, περιελάμβανε τὰ ἐκλεκτότερα τῶν φυτῶν καὶ ἀνθέων, καλλιτεχνικῶς διασκευασμένα, χάρις εἰς τὴν καλαισθησίαν τῶν κοσμητῶρων κ. κ. Δουρούτη, Κουτσαλέξη, Τριανταφυλλίδου καὶ Μιχαήλ Π. Λάμπρου.

Τὰ ἐκτεθέντα ἀνθὲ καὶ φυτὰ δὲν ἦσαν πολλά· ἀλλ' οὔτε καὶ ὀλίγα, ἂν λάβωμεν ὑπ' ὄψιν τὸ πρωτοφανὲς καὶ ἀηθές τῆς τοιαύτης ἐκθέσεως παρ' ἡμῖν καὶ τὴν ἀκατανόητον ἀρνησιν τοῦ τε Ἀνακτορικοῦ καὶ τοῦ Βοτανικοῦ κήπου ὅπως συμμετάσχῃ τῆς ἐκθέσεως.

Ἡ ἐναρξίς ἐτελέσθη περὶ τὴν 10 π. μ. τῆς 6ης δι' ἀγασμοῦ, παρουσίᾳ ὑπουργῶν τινων καὶ ἄλλων τῶν ἐν τέλει· ἡ δὲ λήξις τῇ νυκτὶ τῆς 8ης ἐωρτάσθη μεγαλοπρεπῶς, ἀνακρουουσῶν δύο μουσικῶν μέχρι βαθείας νυκτός, ἐνῶ πύραυλοι συρίζοντες ὑψοῦντο ἀλλεπαλλήλως διασχίζοντες τὸν αἰθέρα καὶ ἀναλούμενοι εἴτα εἰς μυριάδας ὀφιοειδῶν καὶ ἀστεροέντων συμπλεγμάτων σελαγιζόντων ἄνω τοῦ κήπου, ὅστις ἐξ ἄλλου κατηύγαζεν ὅλος ἕνεκα τῶν κάτω ἐκεῖ καιομένων πολυχρῶμων φώτων.

Ἡ ἐπιτροπὴ τῶν κριτῶν συνέκειτο ἐκ τῶν κ. κ. Ἱ. Σκυλίσου, ἀντιπροέδρου τοῦ καλλιτεχνικοῦ τμήματος τοῦ Παρνασσοῦ, Χελδράτῃ καὶ Γενναδίῳ, βοτανικῶν ἀμφοτέρων. Βραβεῖα ἀπενεμήθησαν, τὸ μὲν λεγόμενον ΤΙΜΗΣ τῷ ἐκ Κερκύρας κ. Π. Κρεμμύδῃ διὰ κινητὸν κηπάριον φιλοκάλως διασκευασμένον, ΧΡΥΣΑ δὲ 2 τοῖς ἐν Ἀθήναις ἀνθοκόμοις ἀδελφοῖς Καντόρου διὰ συλλογὴν ἀνθέων, ἐκτὸς τῶν κατιούσης ἀξίας ἄλλων βραδείων, ἐπαίνων καὶ ἀμοιβῶν, ὧν ἀναγκαζόμεθα δι' ἑλλειψιν χώρου νὰ μὴ μνησθῶμεν.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

J.-J. KLAMAGERAN ΠΕΡΙ ΜΙΣΘΩΣΕΩΣ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑΣ κατὰ τὸ δίκαιον τῶν Ῥωμαίων, πραγματεία στεφανωθείσα ὑπὸ τῆς Νομικῆς τῶν Παρισίων Σχολῆς καὶ μεταφρασθεῖσα ὑπὸ Σταματίου Δ. Βάλβη, διδάκτορος τῆς νομικῆς, μετὰ προσθήκης σημειώσεων. Ἀθήνησιν, ἐκ τοῦ τυπογραφείου Ερμού, 1883. Τιμᾶται δύο νέων δραχμῶν. Τῆς μεταφράσεως τοῦ ἔργου τούτου, οὗ τὸ κείμενον δικαιοῖ τὸν μετρίοφρονα συγγραφέα, λέγοντα, ὅτι εἰργάσθη καὶ συνέγραψεν εὐσυνειδήτως, προτέτακται πρόλογος ὡραίος τοῦ λογίου μεταφραστοῦ, πολλὰ τάληθ' ἐν αὐτῷ λέγοντος. Ἡ μετάφρασις ἐξεπονήθη γλαφυρά, σαφῆς κ' ἐν γένει τοιαύτη, ὥστε ὀφείλομεν νὰ συγχαρῶμεν τῷ

νεαρχῷ θεμιστοπόλῳ κ. Βάλδῃ, ὅτι ἐδικαίωσε τὰς προσδοκίας ἡμῶν. Τοιοῦτον ἔργον τοιαύτην μετάφρασιν φρονούμεν περιττὸν νὰ συστήσωμεν διὰ πλείονων εἰς τὴν μελέτην τῶν περὶ τὴν Νομικὴν ἀσχολουμένων.

ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ἦτοι σειρὰ δραμάτων ἐκδιδομένη περιοδικῶς ὑπὸ Ἰωάννου Κωστοπούλου. Τόμος πρῶτος. **ΑΜΛΕΤΟΣ ΤΟΥ ΣΑΙΞΠΗΡΟΥ** τραγωδία εἰς πράξεις πέντε μεταφρασθεῖσα ὑπὸ Ἰ. Περδάνογλου καὶ τὸ τρίτον ἤδη ἐπιδιορθωθείσα ὑπ' αὐτοῦ. Ἐν Ἀθήναις, τύποις Δ. Φέξη, 1883. Τιμᾶται νέας δραχμῆς.

ΛΟΓΟΣ ἀπαγγελθεὶς ἐν τῷ Ἐθνικῷ Πανεπιστημίῳ τὴν δεκάτην ἐβδόμην Δεκεμβρίου 1882 ὑπὸ Παναγιώτου Γ. Κυριακοῦ, τακτικοῦ Καθηγητοῦ τῆς Γενικῆς Παθολογίας καὶ Ἑγκυκλοπαιδείας, τὴν Πρυτανεῖαν παραλαμβάνοντος παρὰ τοῦ τῶς Πρυτάνεως Νικολάου Δαμασκηνοῦ, τακτικοῦ Καθηγητοῦ τοῦ Γαλλικοῦ Δικαίου. Ἐν Ἀθήναις, 1883. Εἶνε πολλῆς μελέτης ἄξιος ὁ λόγος οὗτος τοῦ ρέκτου Πρυτάνεως, ἀπριθμούντος σαφέστατα τὰς ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ ἐλλείψεις καὶ ὑποδεικνύοντος τὰς εὐκαταίας μεταρρυθμίσεις καὶ βελτιώσεις ὧν ἐπείγουσα ἡ ἀνάγκη, ἵνα τὸ ἀνώτατον τοῦτο τῆς Ἐπιστήμης καθίδρυμα «δυνήθῃ νὰ παραβληθῇ ὡς πρὸς τοὺς ἐπιστημονικοὺς καρπούς μετὰ τὰ ἐν Εὐρώπῃ Πανεπιστήμια». Ἀμφιδόλως, ἂν ποτε ἄλλοτε χεῖλη Πρυτάνεως ἐξήγγειλαν οὕτω σαφῶς καὶ εὐτόλμως ἀληθείας πικράς, ἀλλὰ σωτηρίους, εἰ τύχουσιν ἀκρόσεως παρὰ τοῖς ἀρμοδίαις. Συγχαίρομεν ἐπομένως τῷ σεβαστῷ Πρυτάνει, τῷ ζηλωτῇ τῆς ὀρθοποδῆσεως τοῦ ὑποσκάζοντος Πανεπιστημίου, εὐχόμενοι εὐέλπιδες ὅπως δοθῇ ἡμῖν ἡ εὐκαιρία, ἵνα συγχαρῶμεν καὶ τῷ Κ. Ὑπουργῷ ἐπὶ τῆς Παιδείας, ὡς παρασχόντι τὴν ἦν ὡς ἐκ τῆς θέσεώς του δύναται καὶ ὀφείλει ἀρωγὴν πρὸς ἐπιτελεῖσιν τῶν ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ δεόντων γενέσθαι.

ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΙΩ. ΑΝΤΩΝΙΑΔΟΥ ἡ Χρυσομαλλοῦσα τῶν Σφακιῶν ποίημα ἐπικόν, καὶ Ἀλήμπης ὁ Κακοδικιώτης, τραγωδία. Ἐν Ἀθήναις, τύποις Κ. Ἀντωνιάδου. 1883. Τιμᾶται δραχμῶν νέων τεσσάρων.

Ἀμφότερα τὰ νέα ταῦτα ποιήματα τοῦ πολυγράφου συγγραφέως, ἔχοντα, ὡς δηλόν, τόπον δράσεως τὴν μάρτυρα νῆσον τῆς Μεσογείου, γνωρίζουσιν ἡμῖν πολλὰ τῶν ἡθῶν καὶ ἐθίμων τοῦ Κρητικοῦ λαοῦ, ἀνήκοντα εἰς τὰς ἐποχάς, καθ' ἃς ἀναφέρονται τὰ ἐν λόγῳ ἔργα. Εἶνε δὲ γεγραμμένα εἰς γλῶσσαν δημώδη, ἥτις, δέον νὰ ὁμολογήσωμεν, δὲν φαίνεται ἐξίσου πρόσφορος εἰς τὸ δρᾶμα ὅσῳ καὶ εἰς τὸ ἔπος.

Ἡ Χρυσομαλλοῦσα τῶν Σφακιῶν ἦς ἀπόσπασμα ἐδημοσιεύσαμεν ἔν τινι τῶν προηγουμένων τευχῶν, καὶ ἥς τὴν ὑπόθεσιν ὁ ποιητὴς ἠρύσθη ἐκ τῆς ὅσον οὕτω ἐκδοθησομένης βιογραφίας τοῦ γενικοῦ ἀρχηγοῦ τῆς Κρήτης Ῥούσου Βουρδουμπάκη, τὸ καθ' ἡμᾶς εἶνε ἐν τῶν ὠραιότερων ἔργων τοῦ κ. Ἀντωνιάδου. Διὰ τῆς πατριωτικῆς αὐτοῦ φαντασίας τῆς αἰετοῦ τὸν Κρητικὸν λαὸν ἐνθαρρυνούσης, ἐμυρολόγησε τὴν ἡρωϊκότατον τῆς Μεσογείου νῆσον τὴν σφαδάζουσαν ὑπὸ τὸν δουρικὸν ζυγὸν δι' ἣν ὅμως ἐξακολουθεῖ, ἐλπίζων ἐπὶ τῆς μελλούσης αὐτῆς ἀναστάσεως καὶ μετ' αὐτοῦ σύμπας ὁ Κρητικὸς λαὸς ἐπαναλαμβάνων τὰ ἔπη τοῦ Ποιητοῦ.

Καὶ κᾶπ' ἀπ' τὰ ψηλὰ βουνὰ ἐν ἀστεράκι βγαίνει,
ποῦ λέει πῶς ὀγλήγορα θελᾶρθ' ἡ μέρα κείνη
ποῦ λεύτερη, τοῦ γένους μας κρατώντας τὴ σημαία,
ὅς τῆς μάννας τῆς τὴν ἀγκαλιὰ ἡ Κρήτη μας θὰ λάμπη.

Ο ΕΛΛΗΝ ΡΟΒΙΝΣΩΝ διασκευασθεὶς ὑπὸ Βλ. Γ. Σκορδέλη πρὸς χρῆσιν τῶν δημοτικῶν σχολείων. Ἐν Ἀθήναις τύποις Ὁ Παλαμήδης 1883. Ἡ ἀξία τοῦ Ῥοβινσῶνος ὡς παιδαγωγικοῦ βιβλίου εἶνε πρὸ πολλοῦ ἀνεγνωρισμένη, ἡ δὲ μετάφρασις τούτου εἰς διαφόρους γλώσσας εἶνε ἐπίσης γνωστῇ.

Ἄλλ' ὁ κ. Σκορδέλης διὰ τῆς νέας ταύτης ἐκδόσεως τοῦ Ῥοβινσῶνος δὲν προτίθεται—ὡς αὐτὸς λέγει— νὰ ἐπαυξήσῃ κατὰ μίαν τὰς Ἑλληνικὰς μεταφράσεις ἀλλ' ἵνα ὑποβάλῃ εἰς τὴν κρίσιν τῶν διαφερομένων περὶ τῶν τῆς δημοτικῆς παιδείσεως βιβλίων διασκευασθὲν εἰς τὰ καθ' ἡμᾶς ἦθη καὶ ἔθιμα κατὰ μίμησιν τῶν εὐρωπαϊκῶν μεταφραστῶν οἵτινες τὴν διήγησιν τοῦ Ῥοβινσῶνος εἰς τὰς ἑαυτῶν χώρας προσήρμοσαν. Ὡς τοιοῦτον λοιπὸν ἔργον ὁ Ἕλλην Ῥοβινσῶν εἶνε ἐν τῶν καλλίστων ἀναγνωστικῶν βιβλίων ἅτινα δυστυχῶς ὀλίγιστα παρ' ἡμῖν εἶνε.

Κανονισμὸς τοῦ ἐν Θεσσαλονίκῃ Σωματείου Ο ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΣ, 1883. Ὡς ἔχουσι τὰ τῶν Συλλόγων σήμερον ἰδίᾳ δὲ τῶν ἐνταῦθα ἡ σύστασις νέων τοιούτων ἀναγινώσκειται ἐν ταῖς ἐφημερίσιν ἀνευ τῆς ἐλαχίστης προσοχῆς. Ἄλλ' ὁ ἐν Θεσσαλονίκῃ ἀρτιπαγῆς Σύλλογος ὁ Εὐαγγελισμὸς οὐ σκοπὸς εἶνε ἡ ἀδελφοποίησις τῶν νέων καὶ ἡ τούτων προαγωγή δι' ἰδρύσεως βιβλιοθηκῶν καὶ ἀναγνωστηρίων αὐτόθι προώριται νὰ ἐπιτελέσῃ ἔργον φιλανθρωπικὸν ἐν τῇ πρωτεύουσῃ τῆς Μακεδονίας ἐν ἣ ὁ τοιοῦτοι σύλλογοι ἀποβαίνουνσι χρησιμώτατοι πρὸς ὑποστήριξιν τῶν ἐλληνικῶν γραμμάτων ἐν τῷ δούλῳ ἑλληνισμῷ.

Κανονισμὸς τοῦ συλλόγου τῶν νέων Η ΒΕΛΤΙΩΣΙΣ. Ἐν Πάτραις, 1883.—Εἶνε χαρμόσυτος ἡ ἀποστολὴ τοῦ συλλόγου τούτου ἐπὶ τοῦ φιλολογικοῦ στερεώματος τῶν Πατρῶν, στείρου τοιούτων συλλόγων, οὐχὶ τῇ κοινῇ ἐπιβλαβῶν. Εὐχόμεθα, ὅπως δι' ἐργασίας σοδαρᾶς οἱ συλλογίται νέοι ἐδραιώσωσι τὸν ἀρτιπαγῆ σύλλογον καὶ ἀναδείξωσιν αὐτὸν ἄξιον τῆς ὑπολήψεως καὶ τῶν εὐγνωμόνων συγχαρητηρίων τῆς κοινῆς.

ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ Ο ΘΑΛΑΣΣΙΝΟΣ ἡ Νέος Ῥοβινσῶν προσήρμοσμένος εἰς τὰ ἦθη καὶ ἔθιμα, τὴν ἱστορίαν καὶ γεωγραφίαν τῆς Ἑλλάδος πρὸς χρῆσιν τῶν δημοτικῶν σχολείων ὑπὸ Μ. Βρατσάνου, διευθυντοῦ τοῦ ἐν Ἀθήναις Διδασκαλείου. Ἐν Ἀθήναις τύποις Σ. Κ. Βλαστοῦ 1883.

Ἀποστόλης ὁ Θαλασσινός! πόσον ὠραῖος τίτλος! καὶ πόσα ἠθικὰ καὶ ἐθνικὰ διδάγματα ἡ ἀφελὴς ἡλικία τῶν παιδῶν θὰ ἐναποταμιεύσῃ εἰς τὸ δοχεῖον τῆς διανοίας ἐκ τῆς ἀναγνώσεως τούτου.

Εἰ καὶ ἡ ἐκπόνησις τοῦ ἔργου τούτου εἰς τὰ καθ' ἡμᾶς ἦθη καὶ ἔθιμα ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ Ῥοβινσῶνος τοῦ Defoe ἐγένετο ὀλίγον χρόνον βραδύτερον μετὰ τὴν ἐκδοσιν τοῦ Νέου Ῥοβινσῶνος τοῦ κ. Σκορδέλη, οὐχ ἥττον ὅμως ὡς ἐθνικὸν ἔργον εἶνε ἀνώτερον τῶν ἄχρι τοῦ νῦν ἐκδοθέντων, διὰ τὸν λόγον ὅτι ὁ συγγραφεὺς ἀνοίγων μίαν σελίδα τῆς μεγάλης τοῦ 21 Ἱστορίας πλάττει δι' αὐτῆς ὁλόκληρον παιδαγωγικὸν βιβλίον, διδάσκων εἰς τὰ διψῶντα τοιούτων χρησιμωτάτων ἔργων παιδία, πῶς οἱ πατέρες μας ἔδωκαν ἡμῖν μίαν ἐλευθέραν πατρίδα, ἐμμελιναντες πιστοὶ εἰς τὰ ἀφελῆ αὐτῶν ἦθη, εἰς τὰς προγονικὰς παραδόσεις πρὸς μίμησιν τῶν ὁποίων μετὰ ἀληθοῦς ποιητικῆς γλώσσης ὁ κ. Βρατσάνος προτρέπει.

Ὡς προηγγείλαμεν διὰ τῶν ἐφημερίδων, καθυστερησάσης τῆς ἐκδόσεως τοῦ 3ου φύλλου, ἠναγκάσθημεν νὰ ἐκδώσωμεν σήμερον αὐτὸ τε καὶ τὸ ἐπόμενον 4ον συγχρόνως.

Ἡ φύσις τοῦ ἐγχειρήματος, εἰς ὃ ἐβλῆμασμεν ν' ἀποδυνάμωμεν, καινοτομούντες, ἐμπλεῖ προσκομμάτων παντοίων ἀπαλλάσσει ἡμᾶς, νομίζομεν, τῆς ἀνάγκης, ὅπως δικαιολογήσωμεν ἐπὶ ταῖς ἀνωμαλίαις ταύταις ἑαυτούς, διατελοῦντες ἄλλως ἐν τῇ ἀκανθωδετέρᾳ τοῦ ἔργου στιγμῇ, τῇ ἀρχῇ, ἥτις, ὡς γνωστὸν, εἶνε τὸ ἡμῖς τοῦ παντός.

Ἐκφράζομεν ὅμως τὴν ἐλπίδα ὡς ἐκ τῶν μέτρων ἅτινα ἐλάβομεν ὅτι μετ' οὐ πολὺ θέλει ἐκλείπει πᾶσα ἀνωμαλία περὶ τὴν ἐκδοσιν, δυναμένη νὰ παράσχῃ ἀφορμὴν παραπόνου τοῖς κ. κ. ἀναγνώταις ὑμῶν, ὧν ἐξαίτουμέθα τὴν συγγνώμην.